

Sygn. akt II Ka 507/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2021 r.

sprawy **M. J.**

oskarżonego z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt II K 535/20

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. E. T. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję i wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 507/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 31 marca 2021 sygn. akt II K 535/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Żaden z zarzutów apelacji nie był zasadny. Pierwszy ze sformułowanych uznać przy tym należy za bezzasadny w stopniu oczywistym, drugi zaś – za niepełny, bowiem obrazę prawa materialnego można zarzucać wyłącznie wówczas, gdy nie kwestionuje się dokonanych ustaleń faktycznych. Zasadą prawidłowego formułowania zarzutów jest to, że zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie należy już stawiać dodatkowo zarzutu, wskazującego na następstwa pierwotnego uchybienia (niezasadne oddalenie wniosku dowodowego na okoliczność alibi oskarżonego może rzutować na prawidłowość ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego i skutkować jego skazaniem.</p>		

Przedmiotem zarzutu winna tu być obraza przepisów postępowania, w szczególności art. 170 § 1 kpk, a fakt niesłusznego dokonania nieprawidłowych ustaleń faktycznych o sprawstwie osoby niewinnej, dokonania subsumpcji błędnie ustalonego zachowania pod przepis ustawy karnej i wymierzenie za to jakiegokolwiek kary (która dla osoby niewinnej zawsze będzie rażąco surowa, bo niesprawiedliwa) nie powinny już być przedmiotem kolejnych zarzutów, bowiem okoliczności te uzasadniają jedynie, że obraza przepisu proceduralnego miała wpływ na treść wyroku.

Tym samym za zasadniczy należało uznać nurt apelacji, dotyczący obrazy przepisów postępowania. O ile jednak w oczywisty sposób nie można podzielić zarzutów, dotyczących naruszenia art. 5 § 2 kpk, o tyle pochylić się należało nad zarzutem obrazy art. 4 kpk czy art. 7 kpk. Pierwszy ze wskazanych przepisów ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy mimo prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego i dokonania właściwej oceny wszystkich dowodów wnioski z tego płynące nie pozwalają na dokonanie logicznych, pewnych ustaleń faktycznych, bowiem materiał dowodowy pozwala na wysnucie alternatywnych, równoważnych wniosków, z których jedne wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego, a drugie je wykluczają. Ocena materiału dowodowego w sprawie niniejszej takiego dualizmu nie tworzy, bowiem pozwala na dokonanie pewnych, niewątpliwych i jednolitych ustaleń faktycznych, stąd o żadnych wątpliwościach, zwłaszcza takich, których postępowanie dowodowe

nie pozwala rozwiać, nie może być mowy.

Art. 4 kpk nakłada na Sąd obowiązek badania i uwzględniania przy orzekaniu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na korzyść oskarżonego. Sąd I instancji wziął pod uwagę zeznania wskazanych na uzasadnienie tego zarzutu świadków, dowody te zbadał, dokonując ich oceny i wyciągnął z nich odpowiednie wnioski. Nie każdy dowód będzie przemawiał zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie wszystkie depozycje świadków, nawet jeśli pozornie wskazują na okoliczności korzystne dla oskarżonego, są zeznaniami dla niego korzystnymi. Jeśli świadek wskazuje, że jakichś zachowań oskarżonego nie widział lub nie słyszał, nie oznacza to, że takie zachowania nie miały miejsca ani że zeznania takiego świadka świadczą na korzyść oskarżonego, a sąd dokonując oceny tych zeznań i nie interpretując ich w ten sposób, że nie zauważonych zachowań z pewnością nie było, pomija dowody dla oskarżonego korzystne. Sąd dostrzegł podnoszone w apelacji elementy zeznań świadków K. S. i S. B., ale też należy, logicznie je ocenił wskazując, że świadkowie ci ani nie obserwowali całości wydarzeń, ani nie byli blisko oskarżonego pokrzywdzonej od samego początku. Brak jest natomiast logiki w twierdzeniach skarżącego, że świadkowie ci musieli usłyszeć wszystko, co oskarżony mówił. S. B. (2) wprost wskazywała, że znajdowała się przy kasie nr 1, a sytuacja miała miejsce przy kasie nr 5 i drzwiach wyjściowych (a więc co najmniej kilka metrów) i dlatego też „nie wszystko słyszała,

co mówił ten mężczyzna” – k. 13v, że nie podchodziła bliżej, bo się go bała i odeszła na zaplecze – k. 14. Także K. S. (2) zeznawała, że podeszła bliżej, słysząc podniesione głosy S. S. i oskarżonego, ale po chwili odeszła w głąb sklepu, potem znowu się zbliżyła i słuchała wymiany zdań między nimi, ale oskarżony odpowiadał niewyraźnie i nie wszystko słyszała, poza tym była zajęta myciem podłogi i nie wszystko obserwowała (k. 27v), potem znowu się od nich oddalała (k. 28). Na tym tle nawet stwierdzenia tych świadków z rozprawy, że oskarżony nie wypowiadał gróźb, nie może być logicznie uznane za rzetelne i obiektywnie jedynie prawdziwe zapewnienie, że oskarżony przez cały czas zdarzenia ich nie wypowiadał – zeznania te mogą być traktowane wyłącznie jako zapewnienie, że świadkowie takich słów nie słyszeli – i tak zostały potraktowane przez Sąd I instancji. Odmienna interpretacja ich zeznań, zaprezentowana w apelacji, musiała zostać uznana za nadużycie logiczne i próbę wykazania, że zamknięcie oczu sprawia, że świat wokół przestaje istnieć.

S. S. w pełni logicznie zaś i konsekwentnie wskazywała, że podejmowała próbę fizycznego uniemożliwienia oskarżonemu ucieczki do chwili, gdy wypowiedział pod jej adresem groźby użycia przemocy, które zaś wzbudziły w niej obawę na tyle realną, że natychmiast puściła jego rękę – co ostatecznie sprawiło, że oskarżony zbiegł. Zauważyć należy, że i świadkowie wskazywali na rosnące obawy o eskalację agresji i oddaleniu się od oskarżonego, by do tego nie dopuścić. Potwierdza to tezę o rozwojowym charakterze wydarzeń i rosnącym do pewnego

momentu poziomie negatywnych emocji i agresji oskarżonego. Dlatego też mimo zaprzeczeń oskarżonego słusznie zeznaniom pokrzywdzonej Sąd I instancji dał wiarę, zaś zarzuty apelacji w tym zakresie należało uznać za nietrafne.

Tym samym za w pełni prawidłową należało uznać dokonaną przez Sąd ocenę zebranych w sprawie dowodów, a w konsekwencji stwierdzić, że nie doszło do obrazy żadnych przepisów postępowania, która miałyby wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia – tak w zakresie prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych co do wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb karalnych (zarzutu w tym zakresie nie sformułowano, ale jak wskazano powyżej, nie byłoby to właściwe), jak i następnie w zakresie prawnej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod przepis art. 281 kk. Zauważyć bowiem należy, że oskarżony nie stosował gróźb karalnych tylko po to, by uniknąć zatrzymania przez policję, bowiem nie porzucił skradzionych przedmiotów i usiłował uwolnić się od usiłującej go zatrzymać do przyjazdu służb S. S., nadal usiłując przy tym wynieść ze sklepu choćby część skradzionych wcześniej produktów – co ostatecznie wskutek przełamania groźbą oporu pokrzywdzonej skutecznie osiągnął.

Wniosek

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów skutkowała nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego. Skarżąca nie sformułowała zarzutu dotyczącego wymiaru kary, wniosek o wymiarze je w niższym wymiarze wiążąc z postulowaną dużo łagodniejszą kwalifikacją prawną, jednakże Sąd nie znalazł powodów, by wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności uznać za zdecydowanie zbyt surową, a całe orzeczenie przez to za rażąco niesprawiedliwe.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Z uwagi jednak na sytuację majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego Sąd zwolnił go jednak od tych kosztów uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana